

Selvfølgelig vil jeg ikke bestride, at det kan have nogen Betydning, at Forslaget under visse Omstændigheder erklærer Voldgiftsraadets Kendelser for bindende overfor Lægerne. Saafremt Lægerne, uagtet de ikke er tilfredse med en Kendelse, dog vedbliver at arbejde for Sygekassen, vil denne kunne kræve — og eventuelt gennemføre ved Domstolenes Hjælp —, at Lægerne ikke faar større Vederlag for deres Arbejde, end Kendelsen har fastsat.

Men saafremt Lægernes Utilfredshed med Voldgiftsafgørelsen giver sig Udslag i, at de nægter at arbejde for Sygekasserne paa de af Voldgiftsraadet fastsatte Vilkaar, maa der i Lovforslaget træffes særlige Bestemmelser om, hvad der i saa Henseende kan foretages overfor dem.

Som antydet i min oftnævnte Skrivelse af 9. September d. A. kunde man tænke sig, at der i Lovforslaget blev optaget Bestemmelse om Tvangsbøder. Forholdet kunde da ordnes saaledes, at der blev paalagt vedkommende Læger Tvangsmulkt, indtil de gik ind paa at underskrive Overenskomst med Sygekasserne med det Indhold, der er angivet i Voldgiftsraadets Kendelse.

Imidlertid er det muligt, at en Bestemmelse af denne Art vil vække stærk Modstand fra Lægernes Side, og jeg har derfor overvejet Mulighederne for at finde en anden og mere lempelig Udvej, hvilke Overvejelser har faaet Udtryk i Forslaget om Tilføjelse til Lovforslagets § 28.

Naar der ikke ved Loven anvises Tvangsmidler overfor Lægerne, og disse har det i deres Magt at nægte at gaa ind paa de Vilkaar, som efter Voldgiftsraadets Skøn findes passende, maa der træffes Foranstaltning til, at det ikke bliver de enkelte Sygekassemedlemmer, som maa lide herunder. Sygekasserne — og Statskassen — vil være dækkede ved Indenrigsministerens Dispensationsbeføjelse efter Lovforslagets § 21, men saafremt der ikke sættes Grænser for den Betaling, som Lægerne kan afkræve Sygekassemedlemmer for Lægehjælp, naar en Sygekasse er ophørt med at betale for saadan Hjælp, vil Lægerne ved at forhøje denne Betaling faktisk kunne lægge et saadant Pres paa Sygekassemedlemmerne, at Kasserne snart bliver nødt til at give efter.

Dette maa forhindres, saafremt Sygekasser og Læger skal stilles paa lige Fod, og jeg har derfor foreslaaet, at Voldgiftsretten under saadanne Forhold kan fastsætte Maksimumstakster for Lægehonorarernes Størrelse. For at forhindre, at Adgangen til saadan Ordning skal blive misbrugt, er det bestemt, at Voldgiftsraadet kun kan fastsætte saadanne Takster efter Indenrigsministerens Begæring.

Den Opgave, der herigennem stilles Voldgiftsraadet, er ikke saa vanskelig, som man maaske ved første Øjekast kunde antage. Thi det maa erindres, at Forholdene praktisk talt næsten altid vil stille sig saaledes, at der ikke er Strid om Takster mellem enkelte Læger og Sygekasser, men derimod mellem begge Parters Organisationer. Der vil derfor altid kunne findes tilstrækkelig Vejledning til Fastsættelsen af Maksimumstakster i tidligere gældende Overenskomster mellem Parterne eller i alt Fald i Overenskomsten fra andre Dele af Landet.

ad 3) Angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt det er almindeligt, at Hjælpekasserne yder Bidrag til trængende Sygekassemedlemmers Kontingentbetaling, har Inspektoratet ikke direkte Erfaring, i alt Fald ikke fra de sidste 7 Aar. Der er derfor rettet Forespørgsel til samtlige Centralforeninger af Sygekasser til Oplysning herom. Idet jeg vedlægger de indkomne Svar, skal jeg blot hertil knytte den Bemærkning, at det jo som Regel slet ikke vil blive oplyst for en Sygekasses Bestyrelse, hvorledes et Medlems Kontingent er tilvejebragt, og at det derfor er muligt, at Forholdet foreligger hyppigere, end Sygekasserne selv formener.

I øvrigt skal jeg i denne Forbindelse henlede Opmærksomheden paa, at det er meddelt Inspektoratet, at det beror paa en Fejl, naar der i det omhandlede Fortryk af Rigsdagstidenden øverst Spalte 883 staar „alle andre Steder“, idet vedkommende Rigsdagsmands Udtalelse kun lød paa „andre Steder“.

Wittrup.

Til Indenrigsministeriet.